

ԲԱԳՐԱՏ ՎԱՐԳԱՊԵՏ ԳԷՈՐԳ — ԹԱԽԱՔԱՆԱՆ

Երկարատե հիւանդութիւնից յետոյ մայիսի 12-ին Բագրատ կնքեց իր մահահանացուն Ս. Էջմիածնի Սինոդի անդամ Բագրատ վարդապետ Գէորգ - Թաւաքալեանը, որի կորուստը ընդհանուր ցաւ պատճառեց թէ իր միաբանակից եղբայրներին և թէ նրա բազմաթիւ համակրողներին: Հանդուցեալը ծնուել էր 1850 թուի մայիսի 15-ին Գերբէնա քաղաքում • իր սկզբնական կրթութիւնն ստանալով անային ուսուցիչների ղեկավարութեամբ, ապա շարունակել է Թիֆլիսի ուսուցչական սեմինարիայում և Բագուի բէալական դպրոցում ուսանել, բայց եօթանասնական թւականներում կիսատ թողնելով իր ուսումը՝ մտել էր զինուորական ծառայութեան մէջ: Ռուս-տաճկական պատերազմից յետոյ, երբ բարձրացաւ Հայկական հարցը, հանդուցեալ Բագրատ վարդապետը, այն ժամանակ Աղէքսանդր Թաւաքալեան, թողնելով իր ծառայութիւնը, առաջիններից եղաւ, որ ուզեց կեանքի նպատակ դնել Տաճկահայաստանի վերածնութիւնը: Նա 1880 թուի դարնանը անցաւ Տաճկաստան, հասաւ Վան, և ժողովրդի կեանքը, նրա բնաւորութիւնն ու ձգտումները ուսումնասիրելու համար պատեց ամբողջ Մուշի շրջանը, ոտքով կարելով Վանից Կարին, այնտեղից Բագէշ, Մուշ և Հն. մի տարի էլ Խարակոնիս դիւղում պարապեց ուսուցչութեամբ: Այտեղ ենթարկվելով զանազան կասկածների, նա ստիպուած եղաւ իր մի ընկերոջ հետ Ալաշկերտի վրայով անցնել Ռուսաց սահմանը, 1883 թուի ձմեռը, հաստատ մտքումը դնելով նորից վերադառնալ այնտեղ և աշխատել ժողովրդին առաջնորդելու գէպի լոյս և զիտութիւն: Սակայն նա չկարողացաւ շուտով իր նպատակն իրագործել

մօր մահուան պատճառով և ստիպուած եղաւ մնալ Բագ-
 ւում ուսուցիչ հայոց նախկին ծխական դպրոցի: Երբ
 1884 թուին փակուեցան հայոց դպրոցները, Քաւաքալեանը
 աննպատակ համարելով իր Ռուսաստանում մնալը, աշխա-
 տեց անցնել նորից Տաճկաստան: Հանգուցեալը իրրե խաղաղ
 բնաւորութեան տէր անձն ընտրում էր իւր համար միշտ
 խաղաղ դործունէութեան ասպարէզ. նրա ցանկութիւնն էր
 ժողովրդին հասցնել ինքնաձանաչութեան՝ կանոնաւոր դպրոց-
 ներ և դրադարաններ բանալով: Այդ նպատակով իսկ նա բա-
 ւականաչափ գրքեր ժողովեց Ռուսաստանում 1886 թուին
 և նպատակ դրաւ Մուշում բանալ մի կենտրոնական դրադա-
 րան. սակայն մի քանի արգելառիթ հանգամանքներ թոյլ
 չտուեցին նրան հեռու անցնել, և նա մնաց Ալաշկերտի սահ-
 մաններում: Գիւնդեօրմազ գիւղում, որտեղից և հրաւիր-
 վեցաւ Իգդիր, Հայոց վերաբացուած երկսեռ դպրոցում ուս-
 սայ լեզուի և Ռուսաստանի աշխարհագրութեան ուսուցիչ
 լինելու: Երեք տարուայ ուսուցչութեան ընթացքում նա
 գրաւեց թէ իւր ընկեր ուսուցիչներէն և թէ հասարակու-
 թեան մեծամասնութեան համակրութիւնը. նա կազմում էր
 ուսուցչական խմբի և երիտասարդութեան կենտրոնը, դէ-
 պի նա վերաբերվում էին ամէնքը ակնածութեամբ և դի-
 մում էին նրա խորհուրդներին գժուար դէպքերում: Նա
 ուսուցիչներին կապող օղակն էր, և այդ համերաշխ դործու-
 նէութեան շնորհիւ էր, որ տասնեակ տարիներով կուսակ-
 ցութիւնների պառակտուած երիտասարդները միացան, միա-
 ցած ուժերով բաց արին դպրոցին կից դրադարանը և բա-
 րեկամական յարաբերութիւններ սկսեցին իրար հետ: 1889
 թուականին Իգդիրի ուսուցչական խումբը ցրվեց և Աղէք-
 սանդր Քաւաքալեանը բաւական համարելով իր հանգստու-
 թիւնը Ռուսաստանում, որոշեց նորից անցնել Տաճկահայաս-
 տան և հաստատուել Ալաշկերտի Իւչքիլիսէ վանքում: Նոյն
 թուի սեպտեմբերին անցաւ Իւչքիլիսէ և ձեռնադրուեց
 վարդապետ՝ Բագրատ անուամբ: Բայց անկարող եղաւ երկար
 մնալ այնտեղ՝ զօհ դառնալով զանազան մասնութիւնների:
 Բագրատ վարդապետը թողեց Իւչքիլիսէն 1890 թուին, ան-

յաւ Ռուսաստան իր եղբայրներն ի մօտ և մնաց մի ամբողջ տարի: Հանգուցեալ Երեմիա Կպիսկոպոսի տեղակալութեան ժամանակ, 1892 թուին, նա նշանակուեցաւ վանահայր Գերիկի ս. Աստուածածին վանքի և փոխանորդ Սարմաստի, ուր իր կարճ ժամանակուայ պաշտօնավարութեան միջոցին կարողացաւ գրաւել ժողովրդի սէրն ու համակրութիւնը: Ազգիս Վեհափառ Հայրապետի հրամանաւ 1894-ին նա կանչուեց ս. Էջմիածին և հայկական կոտորածներէջ յետոյ, երբ մեծ թւով գաղթականներ թափուեցան Կարսի շրջանը, ուղարկուեց այնտեղ թշուառներին խնամելու. իսկ յետոյ կարգուեց նաև Կարսի փոխանորդ, բայց չուզեց մնալ այդ պաշտօնում՝ ցանկութիւն ունենալով գնալ դարձեալ իր վանքը, Գերիկ: 1896 թուի սեպտեմբերին նշանակուեց Ազէքսանդրապօլի փոխանորդ, որտեղ հանդամանքներն շնորհիւ մնաց միայն 6 ամիս. ապա նոյն պաշտօնով փոխադրուեց Քանձակ, ուր մնաց մինչև 1900 թուականը: Թէ Ազէքսանդրապօլում և թէ Քանձակում հանգուցեալը իր խոհուն բնաւորութեամբ կարողացաւ մեծ համակրութիւն ձեռք բերել: 1900 թուի սեպտեմբերին նշանակուեց Թիֆլիսի կոնսիստորիայի նախանդամ և ս. Սարգսի վանահայր, իսկ 1901 թուի օգոստոսին հաստատուեց Արևոզի անդամ, ուր մնաց մինչև իր մահը: Հանգուցեալի առողջութիւնը իր աշխարհական ժամանակ քաշած չարքաշ կեանքի շնորհիւ քայքայուել էր. նրա յոգնած մարմինը երկար չկարողացաւ դիմանալ ծանր հիւանդութիւններին, և խիստ վաղաժամ իջաւ գերեզման:

Հանգուցեալ Բազրատ վարդապետը հոգևոր կոչման մէջ մտնելուց յետոյ իր ջանքսէր ծառայութեանց համար վարձատրուած է եղել Հոգևոր բարձր իշխանութիւնից. 1894 թ. մարտի 8-ին ստացել է մասնաւոր վարդապետութեան աստիճան, 1895 թ. օգոստոս 30-ին ծաղկեայ փիլոն, 1896 թ. յունուարի 2-ին վարդապետական լանջախաչ: Հանգուցեալը չի թողել ոչ մի գրաւոր աշխատութիւն, մինչդեռ նա շատ լաւ ճանաչում էր թէ Տաճկահայաստանը և թէ այնտեղ գործողներին, այնպէս որ նա իր հետ անդարձ տարաւ ժա-

մանակակից պատմութեան համար անդնահատելի շատ անշեկուծիւններ:

Ս. Էջմիածնի միարանութիւնը յանձին Բագրատ վարդապետի կորցրեց մի ճշմարիտ եկեղեցականի մի կարեւոր ոյժ:

Հանդիստակերայր, բազմաշարշար սոկորներիդ. քո անունը գեռ երկար կ'իշուի քեզ սիրող և յարգող շրջաններում:

Ս. ԵՂԻՆՅԻ ՎԱՆՔԸ ԲՈՒԶՈՎՆՈՒՄ.

Բագուից գէպի արեւելք, մօտ 30 վերստաչափ հեռաւորութեան վրայ, Ափշերօնեան թերակղզու ավին տարածուում է Բուզովնա գիւղը:

Թէ ի՞նչ է նշանակում Բուզովնա բառը՝ դժուարանում ենք բացատրել, չընկնով ոչ Պարսից բառարանում և ոչ մի ուրիշ տեղ այդ բառի ճշգրիտ բացատրութիւնը. հաւանաւանորէն նա բազկացած է երկու բառից՝ բուզ—սառուց և օվգան—ջրհոր, սառը ջրհորներ ունեցող տեղ, որովհետեւ Բուզովնի ջրհորները յայտնի են ամբողջ շրջակայքում՝ իրենց սառնութեամբ ու լաւ յատկութեամբ:

Գիւղի բնակիչները թաթեր են և խօսում են թաթերէն, իսկ եթէ հաւատալու լինինք մի աւանդութեան, որ գիւղի անունը եղել է Մաղրասայ կճշտուի այն ենթադրութիւնը, թէ Նամասու գաւառի Մաղրասա գիւղացիք այստեղից են գալթել գէպի հիւսիս:

Թէ ովքեր են եղել գիւղի նախնական բնակիչները՝ յայտնի չէ. նոյն իսկ Բագուայ նահանգի պատմիչ Եսայի կաթողիկոսը, որն այնքան յաճախ յիշում է Մաշտաղա և Շուպան՝ Բագուայ խաների ամառանոցները, և նոցա շրջակայքում յաճախակի կրկնուող պատերազմները, միանգամայն չուում է Բուզովնի մասին, որը վերջիններիցս միմայն երեք—չորս վերստ հեռաւորութիւն ունի: